

מסכת כתובות

פרק ט

א. הכותב לאשתו, דין ודברים אין לי בנכסיה, הרי זה אוכל פרות בחייה. ואם מתה, יורשה. אם כן למה כתב לה דין ודברים אין לי בנכסיה, שאם מקרה ונתנה, קים. כתב לה, דין ודברים אין לי בנכסיה ובפרותיה, הרי זה אינו אוכל פרות בחייה. ואם מתה, יורשה. רבי יהודה אומר, לעולם אוכל פרי פרות, עד שיכתב לה דין ודברים אין לי בנכסיה ובפרותיה. ובפרי פרותיה עד עולם. כתב לה, דין ודברים אין לי בנכסיה ובפרותיה ובפרי פרותיה בחייה ובמותה, אינו אוכל פרות בחייה. ואם מתה, אינו יורשה. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אם מתה, יירשנה, מפני שהתנה על מה שכתוב בתורה, וכל המתנה על מה שכתוב בתורה, תנאו בטל:

ב. מי שמת והניח אשה ובעל חוב ויורשין, והיה לו פקדון או מלוה ביד אחרים, רבי טרפון אומר, ינתנו לכוזל שבעה. רבי עקיבא אומר, אין מרחמין בדין, אלא ינתנו ליורשין, שכלן צריכין שבועה ואין היורשין צריכין שבועה:

ג. הניח פירות תלושין מן הקרקע, כל הקודם זכה בהן. זכתה אשה יותר מכתבתה, ובעל חוב יותר על חובו, המותר, רבי טרפון אומר, ינתנו לפושל שבהן. רבי עקיבא אומר, אין מרחמין בדין, אלא ינתנו ליורשים, שכלם צריכין שבועה ואין היורשים צריכין שבועה:

ד. המושב את אשתו חנונית או שמנה אפטרופא, הרי זה משביעה כל זמן שירצה. רבי אליעזר אומר, אפלו על פלכה ועל עסתה:

ה. כתב לה, נדר ושבועה אין לי עליה, אין יכול להשביעה, אבל משביע הוא את יורשיה ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי עליה ועל יורשיה ועל הבאים ברשותה, אינו יכול להשביעה, לא היא ולא יורשיה ולא את הבאים ברשותה. אבל יורשיו משביעין אותה, ואת יורשיה ואת הבאים ברשותה. נדר ושבועה אין לי ולא ליורשי ולא לבאים ברשותי עליה ועל יורשיה ועל הבאים ברשותה, אינו יכול להשביעה, לא הוא ולא יורשיו ולא הבאים ברשותו, לא אותה ולא יורשיה ולא הבאין ברשותה:

ו. הלכה מקבר בעלה לבית אביה או שחזרה לבית חמיה, ולא נעשית אפטרופא, אין היורשין משביעין אותה. ואם נעשית

אפוטרופא, היורשין משביעין אותה על העתיד לבא ואין משביעין אותה על מה ששעבר:

ז. הפוגמת כתבתה, לא תפרע אלא בשבועה. עד אחד מעידה שהיא פרועה, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסי יתומים ומנכסים משעבדין ושללא בפניו, לא תפרע אלא בשבועה:

ח. הפוגמת כתבתה פיצד, היתה כתבתה אלה זוז, ואמר לה התקבלת כתבתך, והיא אומרת לא התקבלתי אלא מנה, לא תפרע אלא בשבועה. עד אחד מעידה שהיא פרועה פיצד, היתה כתבתה אלה זוז, ואמר לה התקבלת כתבתך, והיא אומרת לא התקבלתי, ועד אחד מעידה שהיא פרועה, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסים משעבדים פיצד, מכר נכסיו לאחרים, והיא נפרעת מן הלקוחות, לא תפרע אלא בשבועה. מנכסי יתומים פיצד, מת והניח נכסיו ליתומים, והיא נפרעת מן היתומים, לא תפרע אלא בשבועה. ושללא בפניו פיצד, הלך לו למדינת הים, והיא נפרעת שללא בפניו, אינה נפרעת אלא בשבועה. רבי שמעון אומר, כל זמן שהיא תובעת כתבתה, היורשין משביעין אותה. ואם אינה תובעת כתבתה, אין היורשין משביעין אותה:

ט. הוציאה גט ואין עמו כתבה, גובה כתבתה. כתבה ואין עמה גט, היא אומרת אבד גטי והוא אומר אבד שוברי, וכן בעל חוב

וְהוֹצִיא שָׁטֵר חוֹב וְאֵין עִמּוֹ פְּרוֹזְבוֹל, הֲרִי אֵלָיו לֹא יִפְרְעוּ. רַבֵּן
שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, מִן הַסִּפְכָּה וְאֵילָף, אִשָּׁה גוֹבָה כְּתֻבָּתָהּ
שְׁלֹא בָּגַט, וּבַעַל חוֹב גוֹבָה שְׁלֹא בְּפְרוֹזְבוֹל. שְׁנֵי גִטִּין וְשְׁתֵּי כְּתוּבוֹת,
גוֹבָה שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת. שְׁתֵּי כְּתוּבוֹת וְגִט אֶחָד, אוֹ כְּתֻבָּה וְשְׁנֵי גִטִּין, אוֹ
כְּתֻבָּה וְגִט וּמִיתָה, אֵינָהּ גוֹבָה אֶלָּא כְּתֻבָּה אַחַת, וְשֶׁמֶגֶרֶשׁ אֶת
אִשְׁתּוֹ וְהִתְזַיְרָה, עַל מְנַת כְּתֻבָּה הָרֵאשׁוֹנָה מִתְזַיְרָה. קָטָן שֶׁהָשִׂיאוֹ
אָבִיו, כְּתֻבָּתָהּ קִיָּמָה, שְׁעַל מְנַת בֶּן קִיָּמָה. גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר וְאִשְׁתּוֹ עִמּוֹ,
כְּתֻבָּתָהּ קִיָּמָה, שְׁעַל מְנַת בֶּן קִיָּמָה: